Dobra Nowina
Poznań Ogrody
Tygodnik parafii pw. Chrystusa Dobrego Pasterza w Poznaniu
III NIEDZIELA WIELKANOCNA 19.04.2026 Nr 13/2026(1310)

EWANGELIA Łk 24, 13-35

W pierwszy dzień tygodnia dwaj uczniowie Jezusa byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej o sześćdziesiąt stadiów od Jeruzalem. Rozmawiali oni z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali z sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były jakby przesłonięte, tak że Go nie poznali. On zaś ich zapytał: „Cóż to za rozmowy prowadzicie z sobą w drodze?" Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: „Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało". Zapytał ich: „Cóż takiego?" Odpowiedzieli Mu: „To, co się stało z Jezusem Nazarejczykiem, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A my spodziewaliśmy się, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Ale po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Nadto, jeszcze niektóre z naszych kobiet przeraziły nas: były rano u grobu, a nie znalazłszy Jego ciała, wróciły i opowiedziały, że miały widzenie aniołów, którzy zapewniają, iż On żyje. Poszli niektórzy z naszych do grobu i zastali wszystko tak, jak kobiety opowiadały, ale Jego nie widzieli". Na to On rzekł do nich: „O, nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały?" I zaczynając od Mojżesza, poprzez wszystkich proroków, wykładał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego. Tak przybliżyli się do wsi, do której zdążali, a On okazywał, jakby miał iść dalej. Lecz przymusili Go, mówiąc: „Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił". Wszedł więc, aby zostać wraz z nimi. Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy otworzyły się im oczy i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili między sobą: „Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?" W tej samej godzinie zabrali się i wrócili do Jeruzalem. Tam zastali zebranych Jedenastu, a z nimi innych, którzy im oznajmili: «Pan rzeczywiście zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi". Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze i jak Go poznali przy łamaniu chleba.

Komentarz Dobrej Nowiny

Droga do Emaus to obraz ludzkiego serca przeżywającego rozczarowanie i utratę nadziei. Uczniowie odchodzą z Jerozolimy, mówiąc: „a my spodziewaliśmy się…". To wyznanie pokazuje ból wiary, która zderzyła się z krzyżem. Także w naszym życiu pojawiają się momenty, gdy Bóg nie działa według naszych oczekiwań. Jezus przyłącza się do nich jako towarzysz drogi. Nie objawia się od razu, ale słucha i pozwala im wypowiedzieć ich smutek. „Oczy ich były przesłonięte" – nie dlatego, że Jezus jest daleko, lecz dlatego, że serce potrzebuje czasu, by rozpoznać Jego obecność. Przełom dokonuje się w dwóch momentach: w słuchaniu Słowa i w łamaniu chleba. To właśnie tam otwierają się ich oczy. Najpierw jednak „pałało w nich serce" – znak, że wiara rodzi się wewnętrznie, zanim stanie się pełnym poznaniem. Spotkanie ze Zmartwychwstałym przemienia ich natychmiast: wracają do wspólnoty i dają świadectwo. Droga do Emaus to droga każdego z nas – od smutku do nadziei, od zagubienia do wiary, od ucieczki do spotkania.

Jezioro Tyberiadzkie - miejsce historii i wiary

Jezioro Tyberiadzkie, nazywane również Jeziorem Galilejskim lub Genezaret, jest jednym z najważniejszych miejsc biblijnych i geograficznych Ziemi Świętej. Znajduje się w północnej części Izrael, w regionie Galilei, i stanowi największe jezioro słodkowodne tego kraju. Choć bywa określane jako „morze", w rzeczywistości jest jeziorem, przez które przepływa rzeka Jordan, będąca jego głównym dopływem i odpływem. Od starożytności pełniło ono funkcję ważnego punktu orientacyjnego, centrum życia oraz źródła utrzymania dla okolicznych mieszkańców, których codzienność była ściśle związana z wodą.

Jezioro Tyberiadzkie leży w wyjątkowym miejscu - jego powierzchnia znajduje się ponad 200 metrów poniżej poziomu morza, co czyni je jednym z najniżej położonych jezior na świecie. Otaczają je wzgórza Galilei oraz Wzgórza Golan, które nadają temu obszarowi niezwykły krajobraz i specyficzny klimat. Warunki te sprawiają, że nad jeziorem mogą pojawiać się nagłe i gwałtowne burze, znane już w czasach biblijnych, budzące respekt wśród rybaków. Oprócz znaczenia przyrodniczego jezioro odgrywa także ważną rolę gospodarczą - stanowi źródło wody pitnej dla dużej części kraju i jest wykorzystywane w rolnictwie, rybołówstwie oraz turystyce.

Największe znaczenie Jeziora Tyberiadzkiego ujawnia się jednak w kontekście religijnym. To właśnie nad jego brzegami rozgrywało się wiele wydarzeń opisanych w Ewangeliach. Według Pisma Świętego Jezus Chrystus nauczał tutaj ludzi, powoływał swoich pierwszych uczniów oraz dokonywał cudów, takich jak uciszenie burzy, chodzenie po wodzie czy rozmnożenie chleba i ryb. W pobliżu jeziora znajdują się ważne miejsca pielgrzymkowe, między innymi Kafarnaum, Góra Błogosławieństw oraz Tabgha, które przyciągają wiernych z całego świata i pozostają przestrzenią modlitwy oraz refleksji.

Jezioro Tyberiadzkie bywa nazywane także „jeziorem Jezusa", ponieważ to tutaj koncentrowała się znaczna część Jego działalności publicznej. Dla chrześcijan jest symbolem wiary, zaufania Bogu oraz Jego obecności w codziennym życiu człowieka. Sceny opisane w Ewangeliach przypominają, że nawet w chwilach lęku i niepewności człowiek nie jest sam, a zawierzenie Bogu może przynieść spokój i nadzieję.

Historia tego miejsca sięga tysięcy lat. W czasach starożytnych nad jeziorem powstało miasto Tyberiada, od którego pochodzi jedna z jego nazw. Region był ważnym ośrodkiem życia religijnego, handlowego i kulturalnego, gdzie spotykały się różne wpływy. Przez wieki zmieniały się nazwy jeziora, lecz jego znaczenie pozostawało niezmienne dla mieszkańców i pielgrzymów.

Dziś Jezioro Tyberiadzkie łączy w sobie piękno natury z głębokim znaczeniem duchowym. Jest miejscem modlitwy, wyciszenia, refleksji oraz spotkania z historią zbawienia. Dla wielu wierzących przypomina, że wydarzenia biblijne miały miejsce w rzeczywistych przestrzeniach, które istnieją do dziś i nadal oddziałują na ludzi, inspirując do poszukiwania sensu i głębszego zrozumienia wiary.

Jezioro Tyberiadzkie to nie tylko zbiornik wodny, lecz także żywe świadectwo wiary i historii, które nieustannie przemawia do kolejnych pokoleń, skłaniając do refleksji nad własnym życiem i duchowością.

Maksym Trocenko

Seniorzy w Kościele – skarb wspólnoty i świadkowie wiary

"Naród, który nie troszczy się o osoby starsze i nie szanuje ich, nie ma przyszłości"

Papież Franciszek

W każdej parafii są osoby, które od wielu lat trwają przy Kościele. Ich kroki bywają wolniejsze, dłonie pomarszczone, ale serce wciąż pełne modlitwy i troski o innych. To właśnie seniorzy – ludzie, którzy przez całe życie budowali swoją wiarę, wychowywali dzieci i wnuki, a dziś nadal są obecni w życiu wspólnoty. Często widzimy ich w pierwszych ławkach podczas Mszy świętej, z różańcem w dłoniach i spokojem w oczach. Ich modlitwa jest cicha, ale niezwykle mocna. To modlitwa za rodzinę, za parafię, za tych, którzy może już ie potrafią się modlić.

Mądrość, której nie można zastąpić

Osoby starsze niosą ze sobą ogromne bogactwo doświadczenia. Przeżyły wiele radości i trudów, poznały smak nadziei i cierpliwości. Ich życie jest często świadectwem wytrwałości, wiary i zaufania Bogu.

O tej wyjątkowej roli seniorów przypominał wielokrotnie św.Jan Paweł II, który mówił, że starość jest czasem szczególnej łaski. To moment, w którym człowiek może dzielić sięmądrością swojego życia i być dla innych znakiem nadziei.

Seniorzy – serce parafii

W wielu parafiach to właśnie seniorzy są najwierniejszymi uczestnikami życia wspólnoty. Spotykają się na modlitwie, uczestniczą w nabożeństwach, pomagają potrzebującym i wspierają różne inicjatywy parafialne. Ich obecność ma ogromne znaczenie. Pokazuje bowiem, że wiara nie jest tylko chwilowym zapałem młodości, ale drogą, którą można iść przez całe życie. Dla

młodszych pokoleń seniorzy są często **cichymi nauczycielami wiary** – uczą wytrwałości, pokory i zaufania Bogu.

Aktywizacja seniorów – wspólna droga

Kościół zachęca aby osoby starsze nie wycofywały się z życia wspólnoty, lecz nadal w nim uczestniczyły. Aktywizacja seniorów w parafii może przyjmować wiele form. Mogą to być spotkania modlitewne, wspólne czytania Pisma Świętego, pielgrzymki, spotkania formacyjne czy zaangażowanie w działalność charytatywną skupioną na pomocy osobom samotnym i potrzebującym. Zaangażowanie seniorów pokazuje, że nawet w jesieni życia można wciąż czynićwiele dobra. Aktywizacja seniorów ma również wymiar bardzo ludzki – daje możliwość spotkania, rozmowy i budowania relacji. Dla wielu osób starszych wspólnota parafialna staje się miejscem,gdzie mogą się poczuć potrzebni i zauważeni.

Kościół – dom dla wszystkich pokoleń

Kościół jest wspólnotą, w której spotykają się różne pokolenia. Młodzi przynoszą energię i zapał, a seniorzy – doświadczenie i spokój. Razem tworzą rodzinę, w której każdy ma swoje miejsce. Osoby starsze przypominają nam, że życie jest drogą, a wiara towarzyszy człowiekowi od młodości, aż po późne lata.Seniorzy są prawdziwym skarbem Kościoła. Ich modlitwa, mądrość i obecność budują wspólnotę, w której każdy może odnaleźć swoje miejsce. Dlatego tak ważne jest aby otaczać ich szacunkiem i troską i zapraszać do aktywnego udziału w życiu parafii. Bo w ich oczach często można zobaczyć coś bardzo cennego – **wiarę, która przetrwała całe życie.**

Beata Bartoszewska - Rozpędowska

RYBA
symbol chrześcijaństwa

Ryba to jeden z najstarszych symboli chrześcijaństwa, używany przez pierwszych wyznawców w czasach prześladowań w Rzymie jako tajny znak rozpoznawczy, by bezpiecznie identyfikować się bez wzbudzania podejrzeń władz.

To do tego znaku odwołuje się Henryk Sienkiewicz w powieści *Quo Vadis,* kiedy główna bohaterka Ligia rysuje rybę na piasku, wyznając w ten sposób swoją wiarę przed Winicjuszem.

Ryba w języku greckim to **ichthys**. Słowo to jest akrostychem (skrótem) greckich słów: *Iēsous Christos Theou Yios Sōtēr,* oznaczających **„Jezus Chrystus, Syn Boży, Zbawiciel”**. Poszczególne litery tłumaczy się jako: I (I) – *Iēsous* (Jezus), X (CH) – *Christos* (Chrystus), Θ (TH) – *Theou* (Boży), Y (Y) – *Yios* (Syn), Σ (S) – *Sōtēr* (Zbawiciel).

Ryba jest symbolem Chrystusa. Posiada dwojakie odniesienie: po pierwsze – łączy się z chrztem, gdyż żywiołem ryby jest woda; po drugie – ma odniesienie do eucharystii. Na wczesnych malowidłach znajdujących się w katakumbach ryba pojawiała się obok chleba jako symbol pokarmu eucharystycznego.

W Nowym Testamencie ryby odgrywają ważną rolę w historii Jezusa.

Wszystkie cztery Ewangelie opisują cudowne rozmnożenie chleba i ryb, chociaż najbardziej szczegółowy opis cudu odnajdujemy w Ewangelii Jana (J 6 1-15). *Jezus, więc wziął te pięć chlebów i dwie ryby, i odmówiwszy dziękczynienie, rozdał siedzącym; podobnie uczynił i z rybami rozdając tyle, ile kto chciał.*

Ewangelie Marka i Mateusza opisują też powołanie przez Zmartwychwstałego, apostołów jako *rybaków ludzi. Przechodząc obok Jeziora Galilejskiego, ujrzał Szymona i brata Szymonowego, Andrzeja, jak zarzucali sieć w jezioro; byli bowiem rybakami. I rzekł do nich Jezus: «Pójdźcie za Mną, a sprawię, że się staniecie rybakami ludzi»* (Mk 1, 14-20). Tak samo Mateusz:Jezus mówi do Szymona Piotra i Andrzeja*: „Pójdźcie za Mną, a uczynię was rybakami ludzi*” (Mt 4,19).

To do tego zdarzenia odwołał się hiszpański ksiądz Cesáreo Gabaráin tworząc w 1974r. pieśń religijną – Barkę (hiszp. *Pescador de hombres*). Polskie słowa w tym samym roku napisał do niej salezjanin o. Stanisław Szmidt.

Pan kiedyś stanął nad brzegiem; Szukał ludzi gotowych pójść za nim; By łowić serca; Słów Bożych prawdą (pierwsza zwrotka).

Na Lednicy, miejscu Ogólnopolskich Spotkań Młodych Lednica 2000, których inicjatorem był dominikanin o. Jan Góra, znajduje się brama w kształcie ryby o wymiarach - wysokość: około 36 metrów, szerokość: około 27 metrów, inaczej zwana Bramą Trzeciego Tysiąclecia. Przejście pod Bramą -Rybą jest rozumiane jako akt wyboru Chrystusa, nawiązujący do źródeł chrzcielnych Polski.

Współcześnie symbol ryby używany jest do dziś jako znak tożsamości chrześcijańskiej, często umieszczany np. na samochodach.

Pamiętajmy, że Jezus powierzając swoim uczniom nową misję – przemianę z rybaków *w rybaków mężczyzn i kobiet* i kontynuowanie Jego dzieła, polecił ją każdemu z nas. Pójdźmy więc na *ryby.*

Teresa Majtas-Przybecka

MYŚL TYGODNIA

„Niedzielna Eucharystia jest niezbędna dla życia chrześcijańskiego.

Papież Leon XIV

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE
III NIEDZIELA WIELKANOCNA
19. 04. 2026 R.

W czwartek przypada Uroczystość św. Wojciecha głównego patrona Polski. Imieniny tego dnia obchodzi p. Jerzy kościelny – Msza św. w intencji solenizanta o godz. 7.30**.**

W najbliższy piątek w Sali Domu Parafialnego o godz. 16.00 spotkanie Grup Modlitwy naszej parafii.

Za tydzień w IV Niedzielę Wielkanocy będziemy obchodzić Parafialny Odpust ku czci Chrystusa Dobrego Pasterza. Suma Odpustowa z procesją wokół kościoła już w sobotę 25 kwietnia o godz. 18.00 , której przewodniczył będzie i kazanie wygłosi ks. prof. Paweł Wygralak. Zapraszamy poczty sztandarowe, ministrantów, szafarzy, członków grup duszpasterskich, wszystkich drogich Parafian i Gości. W tym dniu przeżywamy także Niedzielę Powołań, modlitwą i ofiarami złożonymi do skarbon pragniemy wesprzeć Arcybiskupie Seminarium Duchowne w Poznaniu, troszcząc się w ten sposób o powołania do służby w Kościele.

W najbliższy wtorek Ks. Bartosz, a w sobotę Ks. Marek obchodzą swoje imieniny – Msza św. w intencji solenizantów i życzenia w sobotę o godz. 18.00 w ramach Odpustu.

W związku z leczeniem i rehabilitacją nasz organista będzie nieobecny do połowy maja. Będą zastępstwa za niego. Życzymy powrotu do zdrowia i posługi w naszym kościele.

Zstąpienie do piekieł

Wielu współczesnych chrześcijan podważa lub ignoruje istnienie szatana i piekła. Nie przyjmują, że odrzucenie miłości Boga i wieczne oddalenie od Niego może być udziałem człowieka w wieczności. Tym bardziej, dla niektórych,niezrozumiała i obca staje się prawda wiary o zstąpieniu Chrystusa do piekieł,którą wyznajemy,odmawiając w pacierzu Skład Apostolski.
Od początku istnienia Kościoła prawda ta była obecna w jego nauczaniu i liturgii.
Miejsce przebywania zmarłych, do którego zstąpił Jezus, określano mianem otchłani, Szeolu, Hadesu, lub, jak w staropolszczyźnie, piekieł. Tej krainy zmarłych „nie należy utożsamiać (...) z piekłem potępionych" (KKK 125). Owe „piekła" to los tych wszystkich zmarłych, zarówno sprawiedliwych,jak i złych, którzy zmarli przed Chrystusem. Wszyscy oni byli odłączeni od Boga i pozbawieni łaski Jego oglądania (por. Ps. 6,6; 88,11–13;115,17). Dopiero, kiedy zmarły Chrystus dołączył w krainie zmarłych do sprawiedliwych, którzy czekali na Odkupiciela, dostąpili oni łaski oglądania Boga. (KKK 125).Wejście Jezusa w rzeczywistość śmierci oznacza podzielenie przez Niego powszechnego losuludzi i przyjęcie na Siebie wszystkich konsekwencji z nim związanych – poczucia samotności w obliczuśmierci, opuszczenia i ciemności. Solidarność Jezusa z losem człowieka jest tak silna, że wkracza On wrzeczywistość ludzkiego bytu związanego z grzechem i śmiercią. Szatan chciał oderwać człowieka odBoga, zamknąć mu drogę do nieba, a życie ziemskie oraz wieczne uczynić życiem bez Boga. Stąd wielkawartość zstąpienia Jezusa do otchłani śmierci. Wten sposób dokonało się zwycięstwo Chrystusa nad mocami zła, grzechu i śmierci. Bóg pustkę śmierciczłowieka wypełnił swoim życiem, które nie zna granic. Dzięki temu zwycięstwu możemy śpiewać oChrystusie jako o Zwycięzcy śmierci, piekła i szatana.
Tego zwycięstwa nad piekłem i szatanem nie można jednak rozumieć jako unicestwienie piekłapotępionych i wyzwolenia z niego zarówno złych, jak i sprawiedliwych. Ich los nie jest identyczny.Potwierdza to sam Jezus w wielu przypowieściach, m.in. w przypowieści o ubogim Łazarzu,który oczekiwał wyzwolenia dusz sprawiedliwych na łonie Abrahama (por. KKK 633). Dzięki śmierciJezusa dostąpiły i dostępują odkupienia wszystkie, minione i obecne pokolenia sprawiedliwych, którzycałą swoją ufność i nadzieję pokładają w Bogu i Jego Miłosierdziu. Tajemnica zstąpienia Jezusa dopiekieł jest ciągle obecną w naszym życiu Dobrą Nowiną o zwycięstwie życia nad śmiercią ipowołaniu człowieka do życia wiecznego.Jezus wyzwolił z więzów śmierci wszystkich sprawiedliwych,którzy Go poprzedzili, a naszym zmarłym i nam samym otworzył drogę do domu Boga Ojca.

opr. Edyta Tuczyńska

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU
www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110
REDAKCJA: Naczelny: ks. Bartosz Rojna; Zastępca naczelnego:Martyna Rajch; Redakcja: Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, Ewa Baran Współpraca: ks. kan. Tomasz Morasz, Adres redakcji: ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,
e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.
Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 830
Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.